

## KÚRIA

Bfv.I.166/2016/6. szám

A Kúria Budapesten, a 2016. év június hó 21. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

### **v é g z é s t:**

A vesztegetés büntette és más bűncselekmény miatt folyamatban volt büntetőügyben a III. rendű és VII. rendű terhelt védője, valamint a VIII. rendű terhelt védője által előterjesztett felülvizsgálati indítványt elbírálva a Fővárosi Törvényszék 31.B.1600/2012/78. számú, valamint a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.395/2014/65. számú ítéletét **III. rendű, VII. rendű és VIII. rendű** terheltekre vonatkozó részében hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, és ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

### **I n d o k o l á s**

A Fővárosi Törvényszék a 2014. június 2. napján kihirdetett 31.B.1600/2012/78. számú ítéletével bűnösnek mondta ki

- a III. rendű terheltet 8 rendbeli, ebből 5 esetben folytatólagosan elkövetett vesztegetés elfogadása büntettében [Btk. 291. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont];
- a VII. rendű terheltet vesztegetés elfogadása büntettében [Btk. 291. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont];
- a VIII. rendű terheltet vesztegetés elfogadása büntettében [Btk. 291. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont].

Ezért

- a III. rendű terheltet halmazati büntetésül két év hat hónap szabadságvesztésre, a közügyektől öt év, a parkolóóri foglalkozástól szintén öt év eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani és a terhelt abból a

büntetés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra, vele szemben 11.500 forint vagyonekbevezést is elrendelt;

- a VII. rendű terheltet két év négy hónap szabadságvesztésre, a közügyektől öt év, a parkolóőri foglalkozástól szintén öt év eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani és abból a büntetés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra, egyben vele szemben 6.000 forint vagyonekbevezést is elrendelt;

- a VIII. rendű terheltet két év négy hónap szabadságvesztésre, a közügyektől öt év, a parkolóőri foglalkozástól szintén öt év eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani és abból a terhelt a büntetés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra, valamint 6.000 forintba vagyonekbevezést rendelt el vele szemben, ugyanakkor az ellene vesztegetés elfogadása büntette miatt emelt vád alól [Btk. 291. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont] felmentette.

Rendelkezett a bíróság a járulékos kérdésekről is.

A bejelentett fellebbezések alapján másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2015. október 15. napján kihirdetett 1.Bf.395/2014/65. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta;

- III. rendű terhelt közügyektől eltiltás mellékbüntetését három évre enyhítette és vele szemben kétszáz napi tétel - napi tételenként 1.000 forint -, összesen 200.000 forint pénzbüntetést is kiszabott, ugyanakkor a vele szemben alkalmazott vagyonekbevezést mellőzte;

- VII. rendű és VIII. rendű terheltek terhére megállapított vesztegetés elfogadása büntetést folytatólagosan elkövetettnek minősítette és mindkét terhelt közügyektől eltiltás mellékbüntetését három-három évre enyhítette, velük szemben százötven napi tétel - napi tételenként 1.000 forint -, összesen 150.000 forint pénzbüntetést is kiszabott, a vagyonekbevezést pedig mellőzte.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A jogerős ügydöntő határozatokkal szemben a III. rendű és VII. rendű terheltek védője a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontja, míg a VIII. rendű terhelt védője a Be. 416. § (1) bekezdés b) és c) pontjára alapítva felülvizsgálati indítványt terjesztett elő.

A III. rendű és VII. rendű terheltek védője a III. rendű terhelt kapcsán a minősítés téves voltára hivatkozott, és arra, hogy a bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, mivel nem jelölte meg, hogy mely tényállások alapján került sor öt esetben a folytatólagosság megállapítására és az általános jellegű megfogalmazásra figyelemmel a folytatólagosság egyébként sem

megalapozott. Álláspontja szerint a helyes minősítés 8 rendbeli, a Btk. 291. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő vesztegetés elfogadása, és erre figyelemmel a joghátrány túl súlyos, sérti a büntetéskiszabási elveket, valamint a belső arányosságot, emellett a bíróság az enyhítő körülményeket nem megfelelően vette figyelembe.

Utalt arra is, hogy a tényállást a bíróságok olyan bizonyítékokra alapozták, amelyeket a büntetőeljárásban nem lehetett volna felhasználni, azok egyébként sem voltak alkalmasak a tényállás alátámasztására kétséget kizáró módon.

A VII. rendű terhelt kapcsán is sérelmezte a védő a folytatólagosság megállapítását, arra hivatkozva, hogy a tényállásból nem állapíthatóak meg ennek feltételei, ahogy álláspontja szerint az sem, hogy a VII. rendű terhelt az I. rendű terhelt által kötött megállapodásra tekintettel vett volna át pénzt a XXX. rendű terhelttől; szerinte a tényállásból ezzel szemben éppen az a következtetés vonható le, hogy a megbírságolásra figyelemmel ilyen megállapodásról védencének nem volt tudomása.

A tényállás megalapozottságát is vitatta, azt állítva, hogy a bizonyítékok ahhoz nem adtak megfelelő alapot.

Ezért azt indítványozta, hogy a Kúria a megtámadott határozatokat ennek megfelelően változtassa meg, a III. rendű terhelt cselekményeit minősítse át és a vele szemben kiszabott büntetést enyhítse, a VII. rendű terheltet pedig bűncselekmény hiányába mentse fel, amennyiben pedig ez nem teljesíthető, akkor a téves minősítést helyesbítve az enyhítő körülményekre figyelemmel szabjon ki vele szemben végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztést.

A VIII. rendű terhelt védője az eljárási szabálysértések körében elsősorban a törvényes vád hiányára utalt arra alapozva, hogy az elkövetés helye és ideje, valamint a jogtalan vagyoni előny a vádiratban nem volt konkrétan meghatározva, az elnagyolt és pontatlan volt, melynek következtében a terheltnek és a védőjének nem volt lehetősége arra, hogy megfelelően védekezhessen a felhozott vádakkal szemben.

Ezen túlmenően megítélése szerint az eljárás bíróságok indokolási kötelezettségüknek sem tettek eleget, ezért az ítéletek felülbírálatra alkalmatlanok.

Anyagi jogszabálysértésre hivatkozva azt vitatta, hogy a VIII. rendű terhelt bünszövetségben, illetve üzletszerűen és folytatólagosan követte el a cselekményét, mivel álláspontja szerint az egy cselekményben megállapított bűnösség fogalmilag zárja ki mind az üzletszerűséget, mind pedig a folytatólagosságot,

a bünszövetségre pedig nem merült fel bizonyíték.

Ezért elsősorban azt indítványozta, hogy a Kúria a megtámadott határozatokat változtassa meg és a VIII. rendű terheltet elsősorban bizonyítottság hiányában mentse fel az ellene emelt vádak alól, másodsorban pedig a kiszabott büntetést enyhítse, harmadsorban a megtámadott határozatok hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését, illetve új eljárás elrendelését kérte.

A Legfőbb Ügyészség a felülvizsgálati indítványokat részben alaptalannak, részben törvényben kizártnak találta.

A III. rendű terhelt érdekében előterjesztett felülvizsgálati indítványnak a tényállást támadó részét törvényben kizártnak tartotta.

Utalt arra, hogy az irányadó tényállás részét képezi a konkrét cselekmények leírásán túl a tényállás általános bevezető része is, így a tényállás 21. pontjában írtakat is a tényállás általános bevezető részével együttesen kell értelmezni; a bevezető részre figyelemmel mind a bűnösség, mind a bünszövetség, mind pedig az üzletszerűség megállapítható valamennyi felülvizsgálattal érintett terhelt vonatkozásában.

Ugyan megítélése szerint a folytatólagosság VII. rendű és a VIII. rendű terheltek vonatkozásában valóban nem állapítható meg, azonban a törvénysértő minősítés nem eredményezett törvénysértő büntetést, ezért az erre vonatkozó felülvizsgálati indítványt alaptalannak találta. Utalt arra is hogy a büntetés mértéke önmagában nem felülvizsgálati ok.

Hivatkozott arra is, hogy a Fővárosi Főügyészség vádirata mindenben megfelelt a törvényi előírásoknak, így a törvényes vád hiányára hivatkozás sem megalapozott.

Mindezekre tekintettel arra tett indítványt, hogy a Kúria a megtámadott határozatokat tartsa hatályában mindhárom terhelt vonatkozásában (BF.212/2016/1.).

.-.-.

A Kúria a felülvizsgálati indítványt a Be. 423. § (4) bekezdésében írtaknak megfelelően a felülvizsgálati indítvány szerinti okokra figyelemmel bírálta felül, emellett tekintettel volt ugyanezen törvényhely (5) bekezdése alapján a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontjában megjelölt és az indítványozók által nem hivatkozott, feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező esetleges egyéb eljárási szabálysértésekre is.

A Be. 416. § (1) bekezdés c) pontja szerint a bíróság jogerős ügyszózat ellen felülvizsgálatnak van helye, ha a bíróság határozatának meghozatalára a Be. 373. § (1) bekezdés I. b) vagy c) pontjában, illetve II.-IV. pontjának valamelyikében meghatározott eljárási szabálysértéssel kerül sor.

A Be. 373. § (1) bekezdés I. c) pontja szerint pedig az ítélet hatályon kívül helyezésének és az eljárás megszüntetésének van helye, ha a bíróság törvényes vád hiányában járt el.

A törvényes vád fogalmi elemeit a Be. 2. § (2) bekezdése rögzíti. Eszerint törvényes a vád, ha a vádemelésre jogosult a bírósághoz intézett indítványában meghatározott személy pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző cselekménye miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi.

A Kúria Büntető Kollégiuma által kimunkált és a bírói gyakorlatban követett jogértelmezés szerint a vád törvényességének elengedhetetlen tartalmi eleme, hogy pontosan körülírt büntető törvénybe ütköző cselekményt tartalmazzon, és a vád tárgyává tett cselekmény körülírása akkor pontos, ha a vádló indítványában ismertetett történeti tényállás hiánytalanul tartalmazza a bűncselekmény törvényi tényállási elemeinek megfelelő konkrét tényeket, az elkövetési magatartást, valamint a cselekmény megvalósításának helyét, idejét stb. Amennyiben a fentiek nem teljesülnek, nem indulhat bírósági eljárás, illetve az nem folytatható. Ugyanakkor azonban nem jelenti a vádelv sérelmét az, ha a bíróság ügyszózatában megállapított tényállás ugyan nem fedti teljesen a vádiratban leírt tényeket, de a bűncselekmény törvényi tényállásának lényeges elemeit alkotó tények tekintetében annak megfelel, ezért a tettazonosság keretei között marad (BKv 2.).

A vád tárgyává tett cselekmények történeti tényállásának leírása határozza meg a vád kereteit, azonban a vádirati megfogalmazásnál - és értelemszerűen a tényállás tettazonosság szempontjainak megfelelő megállapítása során - nem követelmény a történeti tényállás minden részletre kiterjedő aprólékos rögzítése; törvényes a vád, ha a cselekmény leglényegesebb tényeinek rögzítése oly módon történik meg, hogy abból a vád tárgyává tett bűncselekmény tárgyi és alanyi ismérvei egyértelműen felismerhetők, ennél fogva az anyagi jogi következtetések levonására alkalmasak.

A vád tárgyává tett történeti tények leírásának nem a különös részi törvényi tényállás jogi fogalmait kell felsorolnia, hanem konkrétan azokat a tényeket, amelyek alkalmasak az indítványozott (vagy akár attól eltérő), ám mindenképpen büntető törvénybe ütköző cselekmény bíróság által történő megállapítására. Ez a feltétel teljesül, ha a vádirati tényállás a bűncselekmény tárgyi oldali ismérveit olyan

részletességgel tartalmazza, amelyből az alanyi oldal szükséges elemeire alapos következtetést lehet levonni. A vád törvényessége szempontjából ugyanakkor annak megalapozottsága - bizonyíthatósága - közömbös, az a büntetőper érdemi kérdése, melyre a bíróság ügydöntő határozatában ad választ (EBH 2015.B.10.).

Ahogy arra a Legfőbb Ügyészség is utalt: a Fővárosi Főügyészség vádirata pontosan megjelölte a terheltek bűncselekmény elkövetésére vonatkozó megállapodását, valamint azt is, hogy a terheltek rendszeres haszonszerzésre törekedve állapotok meg az egyes tényállási pontokban részletezett bűncselekmények elkövetésében. A vádirat 20. oldalán pedig rögzíti, hogy a VIII. rendű terhelt mikor és hol vette át a jogtalan előnyt a XXX. rendű terhelttől.

Az pedig, hogy annak pontos meghatározása, miszerint a pénz átvételére konkrétan melyik utca, hányas számú háza előtt került sor, nem eredményezi a vád törvényességének hiányát, tekintettel arra, hogy a vádirat tartalmazta: erre a .... kerület, ... utca környékén került sor.

A vádirat tartalmazta a Btk. 291. § (1) bekezdése szerinti bűncselekmény elkövetési magatartásának elemeit a VIII. rendű terhelt kapcsán, és azt is, hogy a terhelt gazdálkodó szervezet érdekében végzett tevékenységével kapcsolatban fogadta el a jogtalan előnyt. A vádirat bevezető része ugyanis tartalmazta azt a területi felosztást, ahol a terheltek munkáltatójának a tevékenységet végeznie kellett, és abból megállapítható volt, hogy a cselekmény elkövetésére a .... kerületben került sor, amely a parkolási társaság illetékességi területe volt és ahol a VIII. rendű terheltnak a munkáját egyébként végeznie kellett.

Nem foghatott helyt a III. rendű terhelt védőjének, valamint a VIII. rendű terhelt védőjének az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó kifogása sem.

A Be. 258. §-ában előírtakra figyelemmel a bíróság indokolásában köteles számot adni döntéshozatali tevékenységéről, a felülbíráló bíróság pedig ezt köteles ellenőrizni.

A Be. 373. § (1) bekezdés III. a) pontja szerint pedig feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés és a 416. § (1) bekezdés c) pontja szerint felülvizsgálati ok, ha a bíróság indokolási kötelezettségét olyan mértékben sérti meg, hogy emiatt az ítélet a felülbírálatra alkalmatlan.

Ez a mulasztás azonban csak akkor vezet - felülvizsgálati eljárásban is - hatályon kívül helyezéshez, ha szoros összefüggésbe hozható a bűnösség megállapításával, a felmentéssel, az eljárás megszüntetésével, a jogi minősítéssel, a büntetés kiszabásával,

illetve az intézkedés alkalmazásával, és a megtámadott határozat indokolása oly mértékben hiányos, hogy nem állapítható meg belőle, mire alapította a bíróság a döntését.

A megtámadott határozat hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértést a felülvizsgálati eljárásban is csak akkor lehet megállapítani, ha a jogerős ítéletben megállapított tényállás olyan ellentmondásokat tartalmaz, amely miatt a büntetőjogi felelősségre vonás szempontjából jelentős kérdésekben nem állapítható meg, hogy a bíróság milyen tényállásra alapította rendelkezését, illetve milyen módon vette számba az ennek alátámasztására szolgáló bizonyítékokat (BH 2010.117.; BH 2010.241.).

Amennyiben az ügydöntő határozatokból kitűnik az eljárási bíróságoknak a tényállás megállapításával összefüggő tényfeltáró és értékelő tevékenysége, továbbá az, hogy az érdemi döntésben kifejeződő jogi álláspontjukat - a bűnösséggel, a minősítéssel, a büntetéssel, illetve az intézkedéssel kapcsolatban - mire alapozták, ez okból a felülvizsgálat kizárt; ugyanakkor a bizonyítékok értékelése körében levont következtetések helyessége és az értékelés eredménye viszont kívül esik a feltétlen eljárási szabálysértések körén, az tartalmilag az ügydöntő határozat megalapozottságának felülvizsgálati eljárásban meg nem engedett támadását jelenti (BH 2013.10.).

A megtámadott határozatokban azonban a bíróságok a bizonyítékokat okszerűen, a logika szabályainak megtartásával értékelték és döntésükről kellő mértékben számot is adtak. Mindez pedig a felülvizsgálati eljárás során a Kúria számára is nyomon követhető volt.

A VIII. rendű terhelt védője felülvizsgálati indítványában lényegében a tényállás megalapozottságát vitatta, amikor arra hivatkozott, hogy mindazon érvek, amelyek a részbeni felmentéshez vezettek, a bűnösség megállapítása körében is figyelembe veendő lettek volna; ezzel lényegében a bizonyítékok eltérő értékelésére tett indítványt. A bizonyítékok mérlegelésének eredménye azonban az indokolási kötelezettség teljesítésével kapcsolatos vizsgálatnak nem tárgya, vitássá nem tehető, a Be. 423. § (1) bekezdésében foglalt tilalom megkerülését jelentené.

Ugyancsak nem alapos az indokolási kötelezettség megsértésére utaló indítvány a folytatólagosság kapcsán.

A bíróság jogi álláspontjára vonatkozó indokolási kötelezettség megsértése, illetve hiányossága ugyanis - természetéből adódóan - nem feltétlenül képez hatályon kívül helyezési okot, csupán akkor, ha annyira hiányos, hogy nem állapítható meg belőle még

következtetés útján sem, hogy milyen jogszabályon alapul valamely, a büntetőügy főkérdésében hozott döntés (BKv 2.).

Kétségtelen, hogy az elsőfokú bíróság ítélete csupán megjelöli, hogy a III. rendű terhelt terhére megállapított bűncselekmények közül 5 rendbeli a folytatólagosan elkövetett. Azonban a történeti tényállásokból - miként arra egyébként a felülvizsgálati indítvány is helyesen utalt - egész pontosan megállapítható, hogy mely tényállási pontokban írt cselekmények tartoznak a folytatólagosság egységébe, és azok az e terheltet érintő többszöri elkövetést, illetve az erre vonatkozó megállapodást alátámasztó, a bíróságok által értékelt bizonyítékokon alapulnak.

Nem vezettek eredményre az anyagi jogszabálysértésre alapított indítványok sem.

A Be. 416. § (1) bekezdés a) pontja szerint felülvizsgálatnak van helye, ha a terhelt bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt került sor. Ugyan egyik indítványozó sem jelölte meg felülvizsgálati okként a Be. 416. § (1) bekezdés a) pontját, azonban utaltak arra, hogy a terheltek bűnösségének megállapítására törvénysértően került sor.

Ezt azzal indokolták, hogy a bíróságok részint törvényesen fel nem használható bizonyítékokat értékelték a terheltek terhére, másrészt a tényállásból a bűnösség konkrét elkövetése kétséget kizáró módon nem volt megállapítható.

A Be. 423. § (1) bekezdése szerint azonban a felülvizsgálati eljárásban a jogerős ügydöntő határozatban megállapított tényállás az irányadó és a felülvizsgálati indítványban ez a tényállás nem támadható.

Erre figyelemmel a Kúria a megállapított tényálláshoz még annak esetleges megalapozatlansága esetén is kötve van és a felülvizsgálat során a vitatott jogkérdések kizárólag az alapeljárásban megállapított tényállás alapján bírálhatók el, a bizonyítékok eltérő értékelésére, eltérő következtetés levonására, illetve ilyen célból az ítélet hatályon kívül helyezésére nincs törvényes lehetőség, bizonyításnak pedig nincs helye.

Az indítványozók azonban akkor, amikor részint a bizonyítottság hiányára, részint pedig fel nem használható bizonyítékokra utaltak, a törvényi tilalom ellenére alapvetően az eljáró bíróságok bizonyítékértékelő tevékenységét és ezen keresztül a tényállást támadták.

A Be. 416. § (1) bekezdés b) pontja alapján akkor is helye van a rendkívüli jogorvoslatnak, ha a bűncselekmény törvénysértő



minősítése, a büntetőjog más szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki, vagy törvénysértő intézkedést alkalmaztak.

Nem helytállóak azonban a indítványozóknak az ezen okra alapított, a minősítésre vonatkozó kifogásai sem.

Az irányadó tényállás bevezető részében a bíróság pontosan rögzítette, hogy a terheltek miként állapodtak meg a cselekmények elkövetésében, a végrehajtást miként szervezték meg, illetve a jogtalan előnyként átvett összegeket milyen módon gyűjtötték össze, illetve osztották szét.

Így ennek lényege szerint mindhárom felülvizsgálattal érintett terhelte a ... Önkormányzati Parkolási Korlátolt Felelősségű Társaság alkalmazottja volt mint parkolóőr és munkájukat a ....., ....., ....., .... és .... kerületében látták el. Munkaköri leírásuk szerint a parkolóőr útvonaláról csak a diszpécser tudtával és beleegyezésével, illetve vezetői utasításra térhetett le. Saját eszköz használata tilos volt, a munkavégzés ideje alatt maximum 1.000 forint készpénzt tarthattak maguknál; tevékenységük során tilos volt parkolási díjat kérni vagy elfogadni, pénzt kérni vagy elfogadni azért, hogy ne állítson ki felszólítást, gépjárművezető helyett tilos volt parkolójegyet vagy pótdíjat váltani, a lejárt parkolójeggyű gépkocsi vezetőjétől túlparkolás díját elfogadni és a gépjárművezetőtől pénzt váltani.

A parkolóellenőrként dolgozó terheltek azonban megállapodtak abban, hogy a ... Kft. azon illetékességi területén, ahol több olyan üzlet található, amelynél a gépkocsi-tulajdonosok egész nap ugyanott parkolnak, zsebre dolgoznak, vagyis az autósoktól a napi parkolójegy váltása helyett pénzt kérnek. Ennek érdekében ugyanazon parkolóellenőröket azon útvonalakra osztották be az erre hatáskörrel rendelkező terhelte-társak, ahol a parkoló gépkocsik mozgása kisebb volt, ahol több üzlet volt található annak ellenére, hogy előírás szerint a korrupció elkerülése érdekében a parkolóellenőröket a napi beosztással mindig eltérő útvonalra kellett volna beosztani. A terheltek a munkaköri leírásban foglalt tilalom ellenére magukkal vitték saját mobiltelefonjukat és azon folyamatosan kommunikáltak. Minden hét utolsó munkanapján, vagyis pénteken a zsebre szedett pénzt elosztották. A parkolóellenőrök vagy az utcán vették át a pénzt a gépjármű tulajdonosoktól, vagy ismerve, hogy hol dolgoznak, a pénzért az üzletbe vagy az irodába mentek be. A maguknál tartott saját tulajdonú mobiltelefonokon folyamatosan kommunikáltak és egyeztettek arról, hogy mely gépkocsi tulajdonos mikor, milyen időre fizetett. A parkolóellenőr terheltek a gépkocsi tulajdonosoktól napi 500 és 1.000 forint közötti összegeket kértek, de előfordult, hogy azok egy hétre előre fizettek. Amennyiben a gépkocsi tulajdonosát pótdíjjal sújtották,

esetleg azért, mert a csoporthoz tartozó ellenőr nem tudta, hogy már megegyezett a csoporthoz tartozó másik parkolóőrrel, vagy a területi ellenőri feladatokat nem az ismert terhelte látta el, akkor a pótdíj összegét a gépkocsi tulajdonosával megegyező parkolóellenőr fizette ki, vagy a következő időszakra járó összeget csökkentették a pótdíj összegével.

Ezen bevezető részt követően az egyes tényállási pontok pontosan tartalmazzák, hogy mely terheltek mikor és kitől vettek át a megállapodásuknak megfelelően és milyen összeget.

Így valamennyi tényállási pont kapcsán tartalmazza az ítélet a folytatólagosság, az üzletszerűség és a bűnszövetség megállapíthatóságának feltételeit is.

A Kúria nem osztotta sem a védők, sem a Legfőbb Ügyészség álláspontját arra vonatkozóan, hogy a VII. rendű és VIII. rendű terheltek vonatkozásában a folytatólagosság azért nem állapítható meg, mivel a tényállás szerint csak egy bűncselekményt követtek el.

Az ítéleti tényállás 21. pontja ugyan azt rögzíti, hogy a megállapodást követően egy alkalommal VII. rendű, egy alkalommal pedig VIII. rendű terhelte ment be az üzletbe az előre megállapodott pénzért, és ez valóban csak egy-egy bűncselekmény elkövetésére utal. A tényállás szerint ugyanakkor a XXX. rendű terhelte megbírságolását követően a következő alkalommal a bírság összegével csökkentett összeget vettek át a XXX. rendű terheltektől, ami pedig azt jelenti, hogy a terheltek a tényállásban megjelölt időpontban legalább kétszer valósították meg a bűncselekményt.

Azaz a Fővárosi Ítéltábla helytállóan minősítette cselekményüket folytatólagosan elkövetettnek.

A Btk. 459. § (1) bekezdés 2. pontja alapján bűnszövetség akkor létesül, ha két vagy több személy bűncselekményeket szervezeten követ el vagy ebben megállapodik, és legalább egy bűncselekmény elkövetését megkísérli, de nem jön létre bűnszervezet.

Az állandó bírói gyakorlat szerint a bűnszövetségben elkövetés azon terheltek terhére is minősítő körülmény, akik csupán egy cselekmény elkövetésében vettek részt, feltéve, hogy azt szervezeten követték el vagy ebben megállapodtak.

A tényállás bevezető részében rögzítettek szerint - azokat összevetve a konkrét cselekményekkel - a terheltek megállapodtak a bűncselekmények szervezett elkövetésében. A másodfokú bíróság - pontosítva az elsőfokú bíróság tényállását - ugyanis mindhárom felülvizsgálattal érintett terhelte néven nevezte, mint azon parkolóellenőr terhelteket, akik az előzetes megállapodásban részt

vettek (másodfokú ítélet 24. oldal 2. bekezdés). Ennek megfelelően a VII. rendű és VIII. rendű terheltek a tényállás 21. pontjában rögzített cselekményt bűncselekmények szervezett elkövetésében történő megállapodás alapján követték el, és ez a 8 rendbeli, részben folytatólagos bűncselekményt elkövető III. rendű terhelt vonatkozásában nem is lehet kétséges.

A Btk. 459. § (1) bekezdés 28. pontja alapján üzletszerűen követi el a bűncselekményt, aki ugyanolyan vagy hasonló jellegű bűncselekmények elkövetése révén rendszeres haszonszerzésre törekszik.

Töretlen a bírói gyakorlat ugyanis annak megítélésében, hogy az üzletszerűség egy bűncselekménnyel kapcsolatban is megállapítható, ha a terhelt rendszeres haszonszerzésre törekvő akaratelhatározása további bűncselekmények elkövetése tekintetében is felismerhető (BH 2011.92.).

A VII. és a VIII. rendű terheltek azonban a tényállás szerint legalább két cselekményt követték el, emellett ez a tényállás bevezető részében leírt, a haszonszerzésre vonatkozó megállapodásra figyelemmel megalapozza az üzletszerűség megállapítását.

A kifejtettekre tekintettel a cselekmények minősítését támadó indítványok nem megalapozottak.

Ezen túl a téves minősítés csak akkor képez felülvizsgálati okot, ha a helyes minősítéshez képest a kiszabott büntetés vagy intézkedés törvénysértő. Amennyiben a minősítés törvényes és az annak alapján kiszabott büntetés is megfelel a büntető anyagi jog szabályainak, nincs lehetőség a jogerős határozat megváltoztatására.

A joghátrány törvényes, ha annak neme és mértéke nem ütközik a Büntető Törvénykönyv valamely mérlegelést nem tűrő rendelkezésébe.

Ilyen anyagi jogszabálysértés a felülbírált ügyben nem volt megállapítható.

A Btk. 291. § (1) bekezdése szerinti vesztegetés elfogadásának büntetési tétele három évig terjedő szabadságvesztés; így a III. rendű terhelttel szemben kiszabott két év hat hónapi, illetve a VII. rendű és a VIII. rendű terhelttel szemben kiszabott két év négy hónapi szabadságvesztés még akkor sem lenne törvénysértő, ha terhükre az üzletszerűség vagy a bűnszövetség nem lenne megállapítható. Ráadásul a 291. § (2) bekezdés b) pontja szerint a bűnszövetségben vagy üzletszerűen elkövetett cselekmény két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A büntetés kiszabása körében irányadó körülmények nem megfelelő értékelése, illetőleg a belső arányosság sérelme pedig önmagában nem lehet a felülvizsgálat tárgya, így az sem, hogy a bíróságok a büntetés kiszabása során a súlyosító és enyhítő körülményeket miként veszik figyelembe (BH 2005.337.).

Miután törvényes a terheltek terhére megállapított bűncselekmények minősítése, és nem sértettek meg büntető anyagi jogi szabályt az eljáró bíróságok a joghátrány alkalmazása során sem, és a Kúria olyan, az indítványokban nem hivatkozott eljárási szabálysértést sem észlelt, amelynek vizsgálatára a Be. 423. § (5) bekezdése alapján hivatalból köteles, a felülvizsgálati indítványoknak nem adott helyt és a megtámadott határozatokat III. rendű, VII. rendű és VIII. rendű terheltekre vonatkozó részében a Be. 426. §-a alapján hatályában fenntartotta.

A Kúria végzése elleni fellebbezést a Be. 3. § (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. § (4) bekezdés b) pontja kizárja. Az ismételt indítvány benyújtásával összefüggő tájékoztatás a Be. 418. § (3) bekezdésén alapul azzal, hogy ez esetben a Kúria az indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát is mellőzheti a Be. 421. § (3) bekezdésére figyelemmel.

Budapest, 2016. június 21.

Dr. Mészár Róza s.k. a tanács elnöke, Dr. Csák Zsolt s.k. előadó bíró, Dr. Soós László s.k. bíró

A kiadmány hitelél:  
TóthLné  
bírószági tisztviselő